

DECIZIA NR.206/CA/2009 - R

Ședința publică din 9 aprilie 2009

PREȘEDINTE:

- judecător

- judecăto

- judecător

- grefier

Pe rol fiind soluționarea recursului în contencios administrativ și fiscal formulat de pârâta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR** cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr.2/B, jud. Bihor, în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC**

"SRL cu sediul în _____, str. _____, jud. Bihor împotriva **sentinței nr.555/CA din 28 noiembrie 2008**, pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosar nr. _____/111/2006, având ca obiect – **contestație act administrativ fiscal** -.

La apelul nominal făcut în ședința publică, se prezintă pentru recurenta pârâtă Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor – consilier juridic _____, în baza delegației nr.39/CA/FI din 09.04.2009 și pentru intimata reclamantă **SC** _____ SRL Beiuș – consilier juridic _____, în baza împuternicirii de reprezentare juridică 60/3 din 02.04.2009.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei învederându-se instanței că, recursul este scutit de plata taxelor de timbru, este la primul termen de judecată în această fază procesuală, după care:

Reprezentanta recurente depune la dosar practica judiciară, la care a anexat și sentința nr.165 din 6 octombrie 2008 a Curții de Apel Oradea, înscrisuri pe care le comunică și cu reprezentantul intimatei. Nu mai are alte cereri.

Reprezentantul intimatei depune la dosar note de ședință, învederând că au fost comunicate cu recurenta. Nu mai are alte cereri.

Instanța, nefiind alte cereri, chestiuni prealabile, consideră cauza lămurită și acordă cuvântul asupra recursului.

Reprezentanta recurente solicită admiterea recursului, modificarea sentinței recurate, în sensul respingerii acțiunii reclamantului și menținerii

e a actelor administrative emise de recurentă, iără
În esență învederează instanței că, susține recursu
motivat în scris, din documentele existente la dosaru
că societatea reclamantă nu a îndeplinit condițiile
de la plata contribuției la fondul special, neputând
scrise la Agentia Județeană pentru Ocuparea Forței de

ca l egale s 
chelt uieli d 
astfel cum
c uzei reti
pentru a fi

Asupra recursului în contencios administrativ și fiscal de față, constată următoarele:

Prin sentința nr.555/CA din 28 noiembrie 2008, Tribunalul Bihor a respins excepția nulității invocată.

A admis contestația formulată de contestatoarea SC SRL în contradictoriu cu intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor și în consecință a dispus:

- modificarea în parte a deciziei nr. /05.12.2006 respectiv a punctului 2 din dispozitiv și anularea parțială a Deciziei de Impunere privind obligațiile Fiscale Suplimentare de Plată stabilite de Inspekția Fiscală nr. /31.08.2006 pagina 2 punctul 2.1.1, 2.1 a dispoziției privind măsurile stabilite de organul de inspekție fiscală nr. /31.08.2006 ce se referă la fondul privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap precum și a raportului de inspekție fiscală cu numărul /31.08.2006 respectiv capitolul III- Constatări fiscale, punctul 10 - Fondul privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap și anexele 6-13 din raport, în sensul exonerării contestatoarei de plata sumei de RON precum și RON reprezentând dobânzi (majorări) de întârziere și RON reprezentând penalități de întârziere la Fondul pentru protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap;

A obligat intimata la plata în favoarea contestatoarei a sumei de RON cu titlu de cheltuieli de judecată constând în plata onorariului de expert și taxa judiciară de timbru.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin decizia de impunere nr. /31.08.2006 precum și prin raportul de inspekție fiscală nr. /31.08.2006 și dispoziția nr. /31.08.2006 s-a stabilit în sarcina contestatoarei printre alte obligații fiscale și obligația

de a plăti suma de ... Ron precum și ... Ron cu titlu de majorări de întârziere și ... Ron reprezentând penalități de întârziere. Aceste obligații fiscale suplimentare de plată s-au stabilit pentru încălcarea de către contestatoarele a dispozițiilor art.42 și 43 din OUG nr.102/1999 referitoare la obligația de a angaja persoane cu handicap într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați.



Contestatoarea a contestat aceste obligații fiscale de plată, însă intimata prin decizia nr. /05.12.2006 a respins contestația ca nefondată.

Conform art.42 din OUG nr.102/1999 (în vigoare la data efectuării controlului) agenții economici care au cel puțin 75 de angajați, precum și autoritățile și instituțiile publice care au cel puțin 25 de funcții contractuale, au obligația de a angaja persoane cu handicap cu contract individual de muncă într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați, respectiv din numărul de funcții contractuale prevăzute în statul de funcții.

Conform art.43 din OUG nr.102/1999 agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care nu respectă prevederile art.42 alin.1 au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap iar potrivit alin.2 din același articol sunt exceptați de la plata obligatorie prevăzută la alin.1 agenții economici, autoritățile și instituțiile publice care fac dovada că au solicitat trimestrial la agențiile județene de ocupare a forței de muncă respectiv a municipiului București, repartizarea de persoane cu handicap calificate în meseriile respective și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

Prin adresa nr.58/11.10.2006 aflată la fila 5 dosar AJOFM Bihor confirmă că în perioada 2002 și până în prezent, contestatoarea a comunicat lunar prin prezentarea la sediul Agenției, prin fax sau prin corespondență, solicitări de angajare de personal calificat și necalificat prin depunerea de oferte privind locurile de muncă vacante însă nu a depus în perioada 2002 – 2005 oferte pentru persoane cu handicap conform OUG 102/1999. Totodată, prin aceeași adresă, AJOFM Bihor semnalează faptul că pe întreaga perioadă în discuție nu a avut și nu are nici în prezent în evidențele sale nici o persoană cu handicap, singura persoană cu handicap avută în evidență fiind repartizată în anul 2003 potrivit meseriei pe care o avea la SC SA

Din această adresă rezultă că reclamanta a solicitat trimestrial AJOFM Bihor repartizare de personal calificat și necalificat. Este adevărat însă că nu a făcut o solicitare expresă pentru angajarea persoanelor cu handicap în conformitate cu OUG 102/1999. Ori, chiar dacă ar fi făcut această solicitare AJOFM Bihor nu îi repartiza nici o persoană cu handicap întrucât nu a avut în evidență nici o asemenea persoană. Ori, scopul legii nu este acela de a sancționa agenții economici ci acela de a proteja drepturile și interesele persoanelor cu handicap.

Este excesivă interpretarea potrivit căreia agentul economic datorează plata contribuției pentru fondul de solidaritate socială pentru persoane cu handicap, ca urmare a neîndeplinirii cerinței formale a

solicitărilor trimestriale, în condițiile în care AJOFM atestase faptul că pentru perioada supusă controlului nu avea în evidențele sale pentru repartizare persoane cu handicap calificate pentru activitatea respectivului agent economic. O astfel de interpretare excede scopului urmărit în adoptarea legii, în acest sens pronunțându-se și Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr.2041 din 17.04.2007.

În ceea ce privește excepția de nulitate invocată ca urmare a necompetenței intimatei de a aplica sancțiunea contestată, instanța a constatat că în conformitate cu dispozițiile art.27 pct.1 din OG nr.86/2003 începând cu data de 01.01.2004, activitatea privind declararea, constatarea, controlul, colectarea și soluționarea contestațiilor pentru contribuția de asigurări sociale, contribuția de asigurări pentru șomaj, contribuția pentru asigurări sociale de sănătate și contribuția de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale, precum și alte contribuții datorate de persoanele juridice și persoanele fizice care au calitatea de angajat, se va realiza de către Ministerul Finanțelor Publice și unitățile sale subordonate care au și calitatea de creditor bugetar, iar conform art.32 din același act normativ, pentru creanțele bugetare reprezentând contribuții sociale datorate până la data de 01.01.2004 procedurile de realizare a creanțelor, vor fi continuate de Ministerul Finanțelor Publice și unitățile sale subordonate care se subrogă în drepturile și obligațiile instituțiilor prevăzute la art.27.

Din coroborarea acestor texte de lege rezultă că intimata are competența și calitatea de a controla și de a aplica sancțiunile contestate și prin urmare, instanța a respins ca nefondată excepția de nulitate invocată.

Față de aceste considerente și văzând în drept și dispozițiile art.42, 43 din OUG 102/1999, instanța a admis contestația formulată și pe cale de consecință a anulat actele administrativ fiscale atacate în ceea ce privește obligațiile fiscale de plată pentru neîndeplinirea obligației prevăzute de art. 42, 43 din OUG 102/1999.

Ca o consecință a admiterii contestației prin prisma dispozițiilor art.274 Cod procedură civilă a obligat intimata la plata în favoarea contestatoarei a sumei de Ron cu titlu de cheltuieli de judecată constând în plata taxei de timbru și a onorariului de expert.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal și scutit de plata taxei de timbru a declarat recurs Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor, solicitând admiterea acestuia, modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii acțiunii, fără cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului, se arată că, potrivit constatărilor organelor de inspecție fiscală, s-e reținut că SC „... SRL

în perioada 2002 – 2005 nu a calculat și nu a plătit contribuția la fondul pentru protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, corespunzător cu numărul de astfel de persoane pe care trebuia să le angajeze și nici nu a avut angajate cu contract de muncă persoanele cu handicap.

Potrivit prevederilor art.42 și 43 din O.U.G. nr.102/1999, privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, cu

modificările și completările ulterioare, arată că, SC

SRL avea obligația fie să vireze lunar în perioada verificată, ianuarie 2002 – decembrie 2005 la Fondul pentru protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap, fie să angajeze persoane cu handicap sau să solicite repartizarea pentru angajare a acestora de către Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Bihor, obligații care nu au fost îndeplinite de către contestatoare.

În acest sens, arată recurenta că, din documentele existente la dosarul cauzei se reține și că societatea nu îndeplinește condițiile pentru a fi exceptată de la plata contribuției la fondul special, respectiv nu a putut prezenta răspunsuri scrise primite de la Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Bihor, care constituie dovada comunicării trimestriale a ofertei de locuri de muncă calificate disponibile pentru persoanele cu handicap, potrivit dispozițiilor art.4alin.3 și art.5 alin.1 din Instrucțiunile Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă nr.1.008/2003 privind aplicarea art.43 alin.2 din O.U.G. nr.102/1999.

Întrucât societatea nu și-a respectat obligațiile prevăzute de reglementările legale și nu a putut dovedi nici solicitările trimestriale privind repartizarea de persoane cu handicap pentru angajare, rezultă că organele de inspecție fiscală în mod legal au stabilit că datorează bugetului de stat pe perioada verificată 01.01.2002 – 31.12.2005 sume calculate în cuantumul stabilit de ordonanța de urgență menționată.

Referitor la argumentul invocat de către societate, privind adresa Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă Bihor - Agenția Locală Beiuș nr.58/11.10.2005, potrivit căreia lunar a comunicat solicitările de angajare de personal fără să facă diferențieri pentru persoanele cu handicap, arată că acesta nu se susține și nu poate fi luat în considerare în soluționarea favorabilă a cererii, fiind de fapt în susținerea constatărilor organelor de inspecție fiscală, întrucât în cuprinsul adresei agenția locală a precizat că: „Societatea nu a depus în perioada 2002 – 2005 oferte pentru persoane cu handicap conform Ordonanței nr.102/1999 cu modificările și completările ulterioare”, ci numai oferte privind locurile de muncă vacante, depuse conform art.10 din Legea nr.76/2002, privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă.

Cu privire la afirmația că, a mai făcut obiectul verificărilor privind aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.102/1999, încheindu-se procese verbale de control în anul 2002 și în februarie 2003, nici acesta nu este relevant, deoarece verificările anterioare au avut ca obiect modul de declarare și virare a sumelor datorate fondului special în cota de 2%, asupra fondului de salarii realizat lunar potrivit art.53 din ordonanța de urgență, nefăcându-se nici un fel de referire cu privire la respectarea prevederilor art.42 și 43, care constituie obiectul prezentei decizii de soluționare.

În ceea ce privește modul de calcul al sumei datorate fondului pentru protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap din

analiza Capitolului III pct.10 al raportului de inspecție fiscală și Anexelor nr.10 și nr.12 privind calculul obligațiilor de plată pe anii 2004 și 2005 rezultă că organele de inspecție fiscală au calculat eronat numărul de persoane cu handicap pe care societatea trebuia să le angajeze începând cu luna iulie 2004, până în decembrie 2005, stabilind în sarcina societății diferențe în plus în sumă de _____ lei pe perioada iulie – decembrie 2004 (Anexa 10) și suma de _____ lei pe ianuarie – decembrie 2005 (Anexa 12).

Astfel, potrivit prevederilor art.42 alin.1 din O.U.G. nr.102/1999 numărul de persoane cu handicap pe care societatea avea obligația de a angaja cu contract individual de muncă este de „cel puțin 4% din numărul total de angajați” (nu de 4 persoane la fiecare 75 de angajați așa cum greșit au calculat organele de inspecție fiscală), de exemplu:

- în luna iulie 2004: $534 \text{ angajați} \times 4\% = 21$ persoane față de 28 de persoane calculate de organele de inspecție fiscală;
- în luna august 2004: $537 \text{ angajați} \times 4\% = 21$ persoane față de 29 persoane; (...);
- în luna decembrie 2005: $497 \text{ angajați} \times 4\% = 20$ persoane față de 27 de persoane.

Pe cale de consecință, arată recurenta, se impune ca pentru capătul de cerere privind modul de calcul al numărului persoanelor cu handicap de 4% din numărul total al angajaților, contestația să fie admisă, fiind anulată parțial și decizia de impunere nr. _____ /31.08.2006 pentru suma de _____ lei (_____ lei calculată inițial – _____ lei rămasă de plată), reprezentând diferența rezultată din recalcularea în mod corect a sumei datorate fondului pentru protecția socială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap pe perioada iulie 2004 – decembrie 2005.

În legătură cu susținerea contestației, că pe lunile ianuarie și februarie 2002 este incorect stabilit salariul minim brut la suma de 151,61 lei în loc de 140 lei, precizează că nici aceasta nu se justifică, întrucât organele de inspecție fiscală în mod corect au aplicat prevederile art.5 alin.13 și art.183 din Legea nr.19/2000, privind sistemul public de pensii și alte drepturi similare, coroborate cu cele ale art.1 din H.G. nr.403/2001 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor art.183 din Legea nr.19/2000, potrivit cărora drepturile salariale ale asiguraților au fost majorate începând cu 1 aprilie 2001 în procent diferențiat, procentul de majorare pentru stabilirea salariului minim brut pe țară fiind de 8,29% aplicat la salariul minim aferent lunii martie 2001, respectiv $140 \text{ lei} \times 8,29\% = 151,61 \text{ lei}$.

Cu privire la excepția necompetenței materiale a D.G.F.P. Bihor – A.C.F. în controlarea și stabilirea unei sancțiuni care se referă la protecția persoanelor cu handicap, în sensul că A.J.O.F.M. sau A.N.P.H. ar avea această competență, arată că, art.27 pct.1 din O.G. nr.86/2003 prevede că „începând cu data de 1 ianuarie 2004, activitatea privind declararea, constatarea, controlul și soluționarea contestațiilor pentru contribuția de asigurări sociale, contribuția de asigurări pentru șomaj, contribuția pentru asigurări sociale de sănătate și contribuția de asigurare pentru accidente de

muncă și boli profesionale, precum și alte contribuții datorate de persoanele juridice și persoanele fizice, care au calitate de angajator sau entitățile asimilate angajatorului, denumite în continuare contribuții sociale, se va realiza de către Ministerul Finanțelor Publice și unitățile sale subordonate, care au și calitatea de creditor bugetar”. Art.32 pct.1 prevede: „pentru creanțele bugetare reprezentând contribuții sociale datorate până la data de 1 ianuarie 2004, procedurile de realizare a creanțelor, aflate în derulare la această dată, vor fi continuate de Ministerul Finanțelor Publice și unitățile sale subordonate, care se subrogă în drepturile și obligațiile instituțiilor prevăzute la art.27 alin.3, după caz, în calitate de creditor bugetar, și le succedă de drept această calitate, actele îndeplinite anterior rămânând valabile”.

Văzând textele de lege mai sus menționate, solicită respingerea excepției invocate.

În drept a invocat prevederile art.304/1 Cod procedură civilă și art.20 pct.1 din Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

Prin notele de ședință depuse la dosar intimata SC ” SRL a solicitat respingerea recursului și menținerea ca legală și temeinică a sentinței atacate.

Apreciază că societatea a rezolvat fondul și scopul legii, acela de a angaja persoane cu handicap, angajând persoane cu handicap chiar dacă acestea nu au fost repartizate de către A.J.O.F.M. Beiuș și nu aveau un anumit certificat, considerând că primează fondul și scopul legii, nu forma.

Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs invocate, precum și sub toate aspectele, în baza prevederilor art.304/1 Cod procedură civilă, instanța apreciază recursul declarat de recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor, ca fiind nefondat pentru următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art.42 și 43 din OUG nr.102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, cu modificările ulterioare, agenții economici care nu angajează persoane cu handicap sau care nu fac dovada că au solicitat trimestrial Agenției Naționale pentru Angajarea Forței de Muncă, repartizarea de persoane cu handicap, au obligația de a plăti bugetului de stat, lunar, o sumă prevăzută în actul normativ.

Legiuitorul a creat pentru agenții economici obligația de a angaja persoane cu handicap sau, în cazul în care agentul economic nu respectă aceste prevederi, să plătească o contribuție la Fondul de Solidaritate pentru persoanele cu handicap.

Art.43 alin.2 din OUG nr.102/1999 prevedea un caz de exceptare de la plata obligației, în cazul în care agentul economic face dovada că a solicitat trimestrial de la Agenția Județeană de Ocupare a Forței de Muncă, repartizarea de persoane cu handicap, calificate în meserii și că acestea nu au repartizat astfel de persoane în vederea angajării.

Prin interpretarea logică a acestei norme juridice, exceptarea își găsește aplicarea și în cazul în care Agenția Județeană de Ocupare a Forței

de Muncă nu are posibilitatea de a repartiza persoane cu handicap, deoarece avea în evidență persoane cu dizabilități (adresa nr.58/11.10.2005 a AJOFM BIHOR – fila 5, dosar fond).

Este excesivă interpretarea potrivit căreia agentul economic datorează plata contribuției pentru fondul de solidaritate socială pentru persoane cu handicap, ca urmare a neîndeplinirii cerinței formale a solicitărilor trimestriale, în condițiile în care AJOFM atestase faptul că pentru perioada supusă controlului nu avea în evidențele sale pentru repartizare persoane cu handicap calificate pentru activitatea respectivului agent economic. O astfel de interpretare excede scopului urmărit în adoptarea legii, aceea de a asigura protejarea drepturilor și intereselor persoanelor cu handicap, iar nu cel de a asigura executarea unei cerințe cu caracter formal.

În consecință, în baza considerentelor expuse, în temeiul prevederilor art.312 Cod procedură civilă, recursul declarat de recurenta Direcția Generală a Finanțelor Publice Bihor va fi respins ca nefondat.

Fără cheltuieli de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE :**

RESPINGE ca nefondat recursul declarat de recurenta **DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BIHÖR**, împotriva sentinței nr.555 din 28 noiembrie 2008, pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o menține în totul.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

IREVOCABILĂ.

Pronunțată în ședința publică, azi 9 aprilie 2009.

PREȘEDINTE, JUDECĂTOR, JUDECĂTOR, GREFIER,

16.04.2009
CONT